

ಕದನವೆಂಬ ಬಡವರ ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳು

ಇದು ಯುದ್ಧೋನ್ಮಾದದ ಕಾಲ. ಯುದ್ಧ ಹಲವರಿಗೆ ಭಾವಾವೇಶದ ಸಂಗತಿ. ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನ. ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾದುವ ಸೈನಿಕರೆಂದರೆ ದೈವೀಸಮಾನರು. ಆದರೆ ಶಿಸ್ತಿನ ಸಮವಸ್ತ್ರದೊಳಗಿನ ಜವಾನರ ಕುಟುಂಬದ ಹಸಿವಿನ ಕಥನ ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ? ಹಳ್ಳಿಯ ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಬರುವನ್ನು ಕಾಯುವ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳ ತಳಮಳ, ಮಗನ ಮುಖ ಕಂಡರೆ ಸಾಕೆನ್ನುವ ತಾಯಿಯ ಕಳವಳವನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವೆ? ಪ್ರಾಣಿ ಪಣಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹೋರಾಡುವವರ ಬದುಕಿನ ಸಂಕಟದ ಮುಖಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುವ ಕೆಲವು ನುಡಿಬಿಂಬಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ.

■ ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮಣ ವಿ.ಎ.

1996 ಇಸ್ವಿ. ಅದೊಂದು ಮಾಮೂಲಿ ದಿನ. ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಥಣಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮೋಳೆ ಗ್ರಾಮದ ವಿರೋಬ ಎಂಬ ಬಡರೈತನ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆತಂಕದ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಭ್ರಮ ಮನೆಮಾಡಿತು. ಆತಂಕವೇನೆಂದರೆ ಅವನ ಮೂರನೇ ಮಗ ಭೀಮಪ್ಪ ಮಿಲಿಟರಿಗೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದ. ಏನು ಕಷ್ಟವೋ... ಯುದ್ಧ, ದಂಗೆ, ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕ ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, ಆಗಲೋ ಈಗಲೋ ಮುರಿದುಬೀಳಬಹುದಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ಕನಸಿಗೆ ಜೀವ ಬಂದಂತಹ ಸಂಭ್ರಮ.

ವಿರೋಬನದು ಕೂಡು ಕುಟುಂಬ. ನಾಲ್ಕುಮಕ್ಕಳು ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ

ಬದುಕಬೇಕಿತ್ತು. ಇದ್ದುದರಲ್ಲೇ ಭೀಮಪ್ಪ ಮನೆ ಕೆಲಸ, ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಕಷ್ಟಬಿದ್ದು ಏಳನೇ ತರಗತಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ್ದ. ನಂತರ ಓದು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸೈಕಲ್ ಮೇಲೆ ಮಾವು, ಪೇರಳೆ, ನೇರಳೆ ಮಾರುತ್ತ ಊರೂರು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಓರಗಿಯವರಿಬ್ಬರು ಮಿಲಿಟರಿ ಸೇರಿ ಮನೆಗೆ ಸಂಬಳ ಕಳಿಸುವುದು ನೋಡಿ, ಇವನಿಗೂ ಮಿಲಿಟರಿ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿತೇನೋ...

ಶ್ರಮದಿಂದ ದಕ್ಕಿದ ಆರೋಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಏಳನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟು, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅರೆಪಾವು ಕನಸು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತದ್ದೇನೂ ಅವನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಹಣ್ಣುಗಳ ಸಗಟು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆಂದು ಬೆಳಗಾವಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೊಮ್ಮೆ